

ทุกองอ่าน

ทุกองอ่าน

ทุกองอ่าน

Ω¹

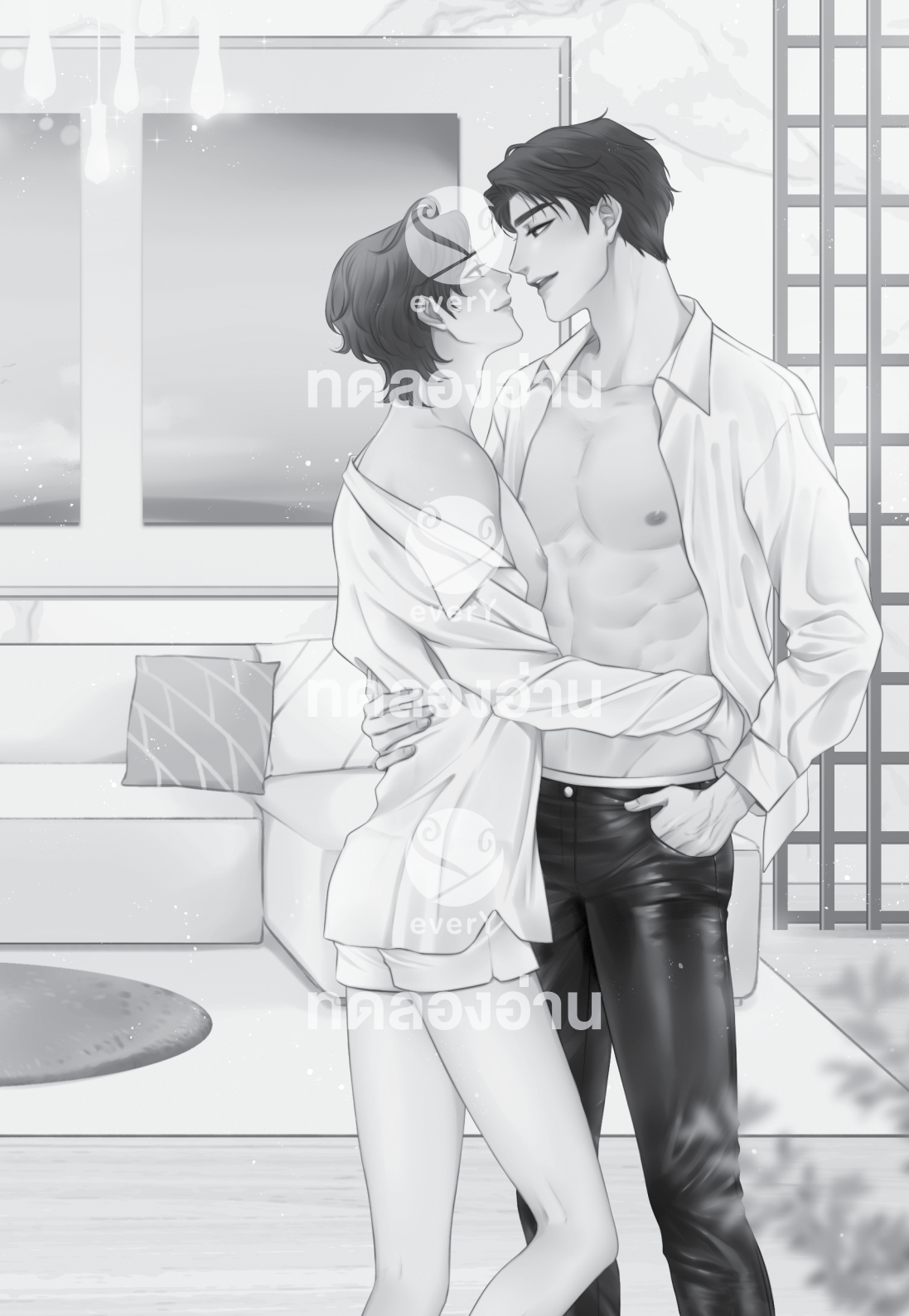
참한알파

NICE ALPHA

ผมเป็นโอเมก้า
ที่ชอบอัลฟ่าเชื่องๆ

บีบี (บี|บี) เขียน
pinkimneeda แปล
Dorothy ภาว

ทุกลองอ่าน

ทุกลองอ่าน

ทุกลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

สวัสดีมิตรรักนักอ่านทุกท่าน วันนี้เอเวอร์วายขอต้อนรับทุกท่านเข้าสู่โลกแห่ง
ไอเมก้าเวิร์ล โลกที่อัลฟาและไอเมก้าเป็นสิ่งที่พบเห็นได้ยาก นั่นจึงทำให้พวกเขาเหล่านี้
มีความพิเศษและโดดเด่นเหนือใคร

'คิมอุยกอง' สัตวแพทย์หนุ่มผู้มีเพชรกรงเป็นไอเมก้าเข้าใจเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี
นอกจากเขาจะโดดเด่นและมีความพิเศษมากกว่าใครเพราะเป็นไอเมก้าเลือดบริสุทธิ์
อันเป็นจุดสูงสุดของเหล่าบรรดาไอเมก้าแล้ว เขายังประสบกับปัญหาที่ตัวเขาเองนั้น
ไม่อาจได้รับการเติมเต็มจากอดีตอันซับซ้อนที่ส่งผลกระทบต่อตัวของเขา และ
แม้ว่าเขาจะผ่านความรักมาเพียงไม่กี่ครั้ง แต่ปัญหาที่วันนี้ก็ส่งผลให้อุยกองกลายเป็น
ฝ่ายที่ถูกทิ้งอยู่เสมอ ไหนจะข่าวลือเสียๆ หายๆ จากคนรักเก่าเมื่อครั้งสมัยเรียน
มหาวิทยาลัยนั้นอีก อุยกองจึงค่อนข้างให้ความสำคัญกับเรื่องของความรักและไม่เปิดใจ
ให้ใครง่ายๆ จนกระทั่งเขาได้พบกับ 'จองซึฮู' นายแบบหนุ่มอัลฟาเลือดบริสุทธิ์ ราวกับว่า
ชายหนุ่มเข้ามาในเวลาที่เหมาะสม อุยกองจึงค่อยๆ เปิดใจรับอีกฝ่ายเข้ามาโดยไม่รู้ตัว

อุยกองได้พบกับความรักครั้งใหม่ ที่ถึงแม้ไม่อาจตอบได้ว่าสุดท้ายแล้วจะลงเอย
เช่นไร แต่เมื่อความรู้สึกบอกไว้แล้ว แล้วมีเหตุผลอะไรที่จะไม่ทำตามเสียงหัวใจของตัวเอง

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

แนะนำตัวละคร

* คิมอูยอง

(ไอเมก้าเลือดบริสุทธิ์)

สัตว์แพทย์ผู้ดังงามโดดเด่น เป็นไอเมก้าที่ถูกจัดว่าอยู่ในลำดับสูงสุด ทั้งรูปสววยรยทรัพย์ วงศ์ตระกูลมีชื่อติดที่ปากร้ายและเย็นชากับมนุษย์ด้วยกันมากกว่าสัตว์ แต่ถึงแม้ชีวิตของเขาจะเพอร์เฟกต์มากขนาดไหน ทว่าเรื่องของชีวิตรักกลับประสบปัญหาซึ่งเป็นผลกระทบมาจากอดีตอันเป็นปริศนาของตัวเอง

* จองซึฮู

(อัลฟาเลือดบริสุทธิ์)

นายแบบตัวท็อประดับโลก หน้าตาหล่อเหลาโดดเด่นอย่างหาตัวจับได้ยากสมกับที่อยู่ในลำดับสูงสุดของบรรดาอัลฟา ถึงรูปลักษณะจะโดดเด่นมากแค่ไหน แต่เรื่องของมนุษยสัมพันธ์กลับติดลบ เป็นคนที่เข้าหาได้ยากเข้าตำราเย็นชากับคนทั้งโลก แต่อ่อนโยนกับคนของหัวใจเพียงคนเดียว หลังจากที่โลดแล่นเป็นดาวเด่นอยู่ต่างประเทศมากกว่าสิบปี สุดท้ายเขาก็ตัดสินใจย้ายกลับมาทำงานที่บ้านเกิด

* เต้าหู

สุนัขพันธุ์มอลทิส ตัวเล็ก ขนสีขาวยบริสุทธิ์คล้ายเส้นไหม ถูกทิ้งอยู่ข้างถนนจนกระทั่งซึฮูไปพบเข้าและพาไปที่คลินิกของอูยอง อาจนับได้ว่าเป็นกามเทพตัวน้อย จุดเริ่มต้นที่ทำให้ซึฮูได้มาเจอกับอูยอง

* แจจ็อ

(ไอเมก้ายีนด้อย)

รักแรกของอูยองสมัยก่อนเข้าเรียนมหาวิทยาลัย นับเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญในอดีตอันซับซ้อนของอูยอง หลังจากกันไปนับสิบปีแจจ็อก็ได้กลับมาเจออูยองอีกครั้ง ในสถานการณ์ที่ไม่คาดคิด

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟูซึยุน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

Prologue

"ฮ่า...ฮึก...!"

เสียงหอบกระเส้าของลมหายใจที่ร้อนผะผ่าวดังลอดผ่านกลีบปากของ อุยกอง นิ้วแกว่งของอัลฟาแทรกติกเข้ามาในโพรงปากของอุยกองที่กำลังหายใจ หอบถี่ ก่อนเริ่มหยอกเย้าและไล่ต้อนเรียวลิ้นด้วยนิ้วมือนั้นราวกับกำลังย่ำยี้ช่องปาก อันชื้นแฉะและอุ่นร้อน

อุยกองละเลียดลิ้นเลียนิ้วที่บุกรุกเข้ามาราวกับกำลังลิ้มเลียลูกกวาด แสนหวานพลางส่งเสียงครางฮือขึ้นจุก เขาใช้ลิ้นเกี่ยวพันเรียวนิ้วแกว่งของ อัลฟาและบิดเบียดไปตามเนื้อผิวนุ่มละมุน อัลฟาหนุ่มถอดถอนนิ้วของตนออกมา ก่อนจะเสยผมของอุยกองที่ปกคลุมหน้าผากขึ้นให้อย่างทะนุถนอม เขาขบกัด ตึงหูกลมของอุยกองที่ดวงตาปรือเคঁล้าไปด้วยอารมณ์เสียวชานพลางกวาดลิ้น เลียใบหูอย่างนุ่มนวลจนอุยกองถึงกับแอนอกและสันสะท้านไปทั้งร่างด้วยความวาบวาม

อุยกองรู้สึกราวกับได้ยินเสียงของอัลฟาคนนั้นกระซิบกระซาบอะไรบางอย่าง ที่ขังหู ทว่าเนื้อความนั้นกลับส่งไปไม่ถึงโสตประสาทของเขาเลยสักนิด และทั้งๆ ที่ เขารู้สึกเสียวระสันจนฟังอะไรไม่รู้เรื่องแล้ว แต่เขายังคงปรารถนาความกระสัน ที่มากกว่านี้ เขาหอบหายใจแรงขึ้นเรื่อยๆ พลางแทรกนิ้วลงไปขยุ้มทั้งเส้นผม ของอีกฝ่าย ริมฝีปากของอัลฟาอวดอยู่ตรงใบหูของอุยกองพักหนึ่งก่อนลากลิ้น ลามเลียลำคอระหงไล่ลงมา

อัลฟาหนุ่มฉวยฉวยล้นรอบหลุมไพล่าว่าว่าลึกลับ ประทับตราสีกุหลาบไว้บนผิวขาวกระจ่างเสม็ดเหมือนดีตราแสดงความเป็นเจ้าของลงบนลำคอก่อนนั้น ทั้งยังใช้ริมฝีปากขบเข้มน้ำไปมาอยู่เช่นนั้นโดยไม่ยอมผละลอกจากเรือนร่างของอุกยงสักวินาทีเดียว ก่อนจะเคลื่อนริมฝีปากลงไปเรื่อยๆ และเริ่มตะโอบลิ้นบดขยี้ตุ่มใต้ตรงหน้าอก

"ฮึ๊ก!"

กลิ่นที่โรเมนคล้ายหมูมรดอกไม้กระจายพุ่งไปทั่วห้อง เสียงหายใจกระชั้นเคล้ากับเสียงครางกระเสียดก้องอยู่ในหู เหวบางคอดของอุกยงของโค้งแอ่นรับสัมผัสจากนิ้วมือเรียวยาวที่กำลังละเลงยอดดอกที่ซุ้ซันของตน หน้าท้องแข็งแรงอัดแน่นไปด้วยกล้ามเนื้อที่เรียงตัวสวยอย่างประณีตไร้ซึ่งไขมันส่วนเกินจากการออกกำลังกายอย่างขี้ขลาดขึ้นกลางอากาศ

อัลฟาหนุ่มใช้นิ้วหยอกเย้ายอดดอกที่กำลังซุ้ซันล้นระริกจนแดงระเรื่อ ก่อนจะก้มลงมายังช่วงล่างของกายบาง เขาบรรจงได้เลียดกล้ามเนื้อหน้าท้องก่อนจะกวาดเสียวลิ้นเลียเข้าไปในสะดือกลมเว้า ขณะที่กำลังโลมเลียแฉ่งสะดืออยู่นั้น เขาก็คว้าจับแก่นกายซึ่งกำลังตื่นตัวเต็มที่และเริ่มที่จะมีน้ำหล่อลื่นไหลเยิ้มออกมา ก่อนจะนวดคลึงและรูตึ้งมันด้วยนิ้วมือจนน้ำหล่อลื่นนั้นไหลไปทั่วทั้งส่วนปลาย

"ฮั๊! ฮั๊!"

ปลายเท้าของอุกยงจิกเกร็งด้วยความวาบหวาม ต้นขาขยับบดเบียดเข้าหากันจนโอบรัดลำตัวของอัลฟาที่แทรกตัวอยู่ตรงหว่างขาของตนเสียแนบแน่น อัลฟาผู้โดนต้นขาเรียวบีบรัดจึงใช้ฝ่ามือจับเรียวขาข้างหนึ่งอำอกกว้างและกดมันลงราบไปกับเตียง ก่อนใช้อีกมือหนึ่งรูตึ้งส่วนรุ่มร้อนของอุกยงไปพร้อมๆ กัน

ของเหลวถูกปลดปล่อยออกมาเรื่อยๆ เพราะแรงสัมผัสจากฝ่ามือของอัลฟาที่เริ่มกระช้านถี่และหยาบโตนขึ้นทุกขณะจนส่วนนั้นเปียกเลอะ แถมยังส่งเสียงเฉอะแฉะลามกออกมาให้ได้ยิน

อัลฟาหนุ่มคว้าจับท่อนเนื้อร้อนไว้แน่นจนอุกยงส่งเสียงร้องดังออกมาจากนั้นก็ใช้ฝ่ามือกอบกุ่มส่วนแข็งขึ้นของอุกยงไว้พรางใช้นิ้วโป้งบดขยี้เส้นเลือด

ที่ปูดโปนออกมา ก่อนจะกลืนแก่นกายนั้นเข้าไปลึกจนถึงลำคอ เรียวลื่นของอัลฟาหนุ่มดูดดุนสิ่งที่อยู่ในโพรงปากราวกับต้องการจะบีบเค้น จนอุกของบิดเร่าพร้อมกับดิ่งรั้งผ้าปูที่นอนด้วยขาอีกข้างหนึ่งที่ไม่ได้ถูกอัลฟาหนุ่มพันธนาการไว้

อัลฟาหนุ่มได้เลียไปตามความยาวของแก่นกาย ปลายเรียวลื่นดุนไปมาตรงส่วนที่ปลดปล่อยน้ำหล่อลื่น ก่อนจะใช้ริมฝีปากโอบรัดแก่นกายแข็งขึ้นของอุกของไว้แล้วเริ่มขยับศีรษะ ตะกรุมตะกรามกลืนกินหยาดน้ำที่หลังออกมา ก่อนหน้าพลาวงใช้ลิ้นเร่งเร้าให้อุกของปลดปล่อยออกมาเร็วขึ้น

"จะเสร็จแล้ว! พอก่อน...ออกไป..."

อัลฟาหนุ่มเมินคำร้องขอเคล้าเสียงร่อนนั้นของอุกของพลาวงดูดดุนและส่งแก่นกายนั้นลึกเข้าไปในลำคอมากกว่าเดิม ทันทีที่น้ำสีขาวขุ่นพุ่งออกมาจากส่วนที่บวมแดงจนจะระเบิด อัลฟาหนุ่มก็เร่งรัดรั้งมันราวกับต้องการดูดกลืนน้ำรั้งนั้นให้หมดเกลี้ยงจนหยุดสุดท้าย

"ฮ้า!"

หลังสุขสมจากการปลดปล่อย แผ่นหลังของอุกของแอ่นขึ้นสูงก่อนจะหมดเรี่ยวแรงจนหล่นลงมาแนบชิดกับผ้าปูที่นอน อัลฟาหนุ่มละริมฝีปากจากส่วนอ่อนไหวของอุกของที่อ่อนตัวลงหลังจากเสร็จสุข จากนั้นก็เริ่มลิ้มเลียไปมาอย่างพิถีพิถันราวกับต้องการจะจัดการของเหลวที่หลงเหลืออยู่นั้นให้ เขาคดจวบลงบนส่วนนั้นอย่างแผ่วเบาด้วยความพึงพอใจก่อนขยับลิ้นไล่ลงด้านล่าง

ลิ้นนุ่มและชื้นของอัลฟาवादผ่านแก่นกายลงมาถึงช่องทางด้านหลัง เขาคว้าจับต้นขาที่ทั้งย้วยวนและแข็งแรงให้ตั้งตรงพลาวงยกสะโพกกลมมนขึ้นและขยำมันไว้เต็มสองฝ่ามือ ก่อนจะฝังจมูกลงไปที่ช่องทางด้านหลังที่กำลังหลั่งน้ำหล่อลื่นออกมาพร้อมด้วยกลิ่นฟีโรโมนหอมหวานคล้ายมวลดอกไม้ อัลฟาหนุ่มที่มัวเมาไปกับกลิ่นฟีโรโมนเข้มข้นจึงเริ่มลนลิ้นรอบรอยจีบสวย สองมือของอุกของจิกผ้าปูที่นอนแน่นด้วยอารมณ์วาบวามประกอบกับความประหม่าจนสิ้นเติมไปทั่วสรรพางค์กาย

"หยุดก่อน! ฮีริก!"

ร่างเปล่าเปลือยของอุกของที่ถูกกระตุ้นประสาทสัมผัสอย่างต่อเนื่องและ

หนักหน่วงสั้นเกร็งไปหมด อัลฟ่าแต่ละปลายนิ้วลงบนช่องทางสวาทที่เปียกแฉะ
ไปด้วยน้ำหล่อลื่นของอุกยอกกับน้ำลายของตน นิ้วนั้นกดวนทั่วรอยจีบ พลันทำให้
ต้นขาต้านในของอุกยอกและฝ่าปู้ที่นอนเปียกชุ่มไปด้วยน้ำหล่อลื่น ทว่าในวินาทีที่
อัลฟ่ากำลังแทรกนิ้วเข้าไปภายในนั้น...

"แม่งเคี้ย"

คำสบถและเสียงแค้นหัวเราะแห่งความสิ้นหวังหลุดออกมาจากปากของ
อุกยอกในคราเดียวกัน เขาถอนเรียวนิ้วที่วนเวียนอยู่แถวช่องทางด้านหลังออกพลง
ถอนหายใจออกมาด้วยความรู้สึกว่างเปล่าจากความปรารถนาที่ไม่ถูกเติมเต็ม
ช่องทางที่ไม่เคยถูกรุกรานมาก่อนขยับอ้าหุบคล้ายไม่พึงใจ ในขณะที่ยังคงปล่อย
ของเหลวลื่นหอมหวานออกมาอยู่ไม่ขาดสาย อุกยอกจ้องมองนิ้วของตัวเองกับ
ฝ่าปู้ที่นอนที่เปียกชุ่มพลงขมวดคิ้วอย่างนึกขัดใจ

"ฉันคงบ้าไปแล้วสินะ"

อุกยอกทิ้งศีรษะลงบนหมอนอย่างแรง เขาพยายามเสยผมขึ้นด้วยอารมณ์
หงุดหงิดชวนหัวเสีย ทว่ายังไม่ทันไรพอหันไปเห็นคราบน้ำกามสีขาวขุ่นของตน
ตรงฝ่ามือก็เป็นอันต้องย่นหัวคิ้วอีกรอบ อุกยอกปรับลมหายใจจนสงบนิ่ง เขา
เอนหลังเงยหน้ามองเพดานห้อง ก่อนจะถอนหายใจเฮือกยาวและหยัดตัวลุกขึ้น

เขาไม่โทษตัวเองทุกครั้งที่นี่กอยากลงช่วยตัวเอง แม้รู้ทั้งรู้ว่าผลสุดท้ายแล้ว
มันจะออกมารู้สึกแสบแบบนี้ เขารู้สึกแบบนี้เสมอ แม้จะปลดปล่อยไปแล้ว ทว่า
ยังคงรู้สึกราวกับยังไม่ถึงฝั่งฝันและขาดบางสิ่งบางอย่างไป เพราะช่องทางด้านหลัง
ยังไม่ได้รับการสอดใส่

ไม่ใช่ว่าเขาจะไม่เคยลองสอดใส่มาก่อน เขาเคยลองมาแล้วหลายครั้ง
ทั้งลองทำมันด้วยตัวเองและลองทำมันกับคนรักที่ผ่านๆ มาของเขา แต่มันทำให้
เขารู้สึกอึดอัดและเขาก็หลีกเลี่ยงมันเสมอมา ไม่ว่าจะลองด้วยนิ้วมือของตัวเอง
ลองด้วยส่วนอื่นในร่างกายของคนอื่น หรือไม่ว่าจะลองด้วยอะไรก็ตามแต่ ผลลัพธ์
ก็ออกมาไม่ต่างกัน จนสุดท้ายเหล่าคนรักที่ผ่านมาของเขาต่างก็เริ่มตีตัวออกหาก
เพราะเบื่อหน่ายโอมะก้าที่ปฏิเสธการสอดใส่อย่างเขา อุกยอกจึงต้องกลายเป็น
ฝ่ายที่โดดเดี่ยวอยู่ร่ำไป

01

อุยกองเดินเข้าไปในบาร์ค็อกเทลอันเจียบสงบ เสียงผู้คนพูดคุยกันพิมพ์คำเคล้าไปกับเสียงดนตรีที่ตั้งคลออยู่ภายใน จองชิกผู้เป็นเจ้าของบาร์จ้องมองอุยกองที่เดินลึ่วเข้ามาจับจ้องที่นั่งตรงเคาน์เตอร์บาร์ซึ่งมีบาร์เทนเดอร์ยืนอยู่ ก่อนที่เขาจะเริ่มเป็นฝ่ายเอ่ยทักทายก่อน

"ไม่ได้มานานเลยนะ"

"อืม ไม่ได้เจอกันนานเลย พี่ ผมขอแบบเดิมที่หนึ่ง"

"ช่วงนี้ไม่ค่อยได้เห็นหน้าเห็นตากันเลย คงยุ่งมากล่ะสิท่า"

จองชิกวางแก้วเครื่องดื่มลงตรงหน้าพลางเอ่ยถามอุยกอง ลูกค้าขาประจำที่แวะเวียนมาเยี่ยมเยียนร้านเขามากกว่าสามปี จนกระทั่งสนิทกันถึงขนาดเรียกพี่เรียกน้อง และบางครั้งก็อาจมีถามไถ่สารทุกข์สุกดิบกันบ้างตามประสา

"พอดีผมยุ่งๆ เรื่องเปิดคลินิกนิดหน่อยนะ"

"อ้าว เปิดแล้วหรือ เดี๋ยวจะแวะเข้าไปหาแล้วกัน เผื่อฉันจะได้พาลูกไปตรวจสุขภาพด้วย"

อุยกองกระดกแอลกอฮอล์เข้าปากหนึ่งอีกก่อนกระตุกยิ้มขึ้นที่มุมปาก ใบหน้าติดเย็นชาดูแจ่มใสขึ้นทันตาเมื่อถูกประดับด้วยรอยยิ้ม

"เอาสิ แวะมาได้เสมอ ผมจะตรวจให้ละเอียดยิบตั้งแต่หัวจรดเท้าแบบฟูลคอร์ส เอาให้สมกับค่าเหล่าที่กินมาสามปีเลย"

"ทำเป็นพูดไป ถ้าทำไม่ได้อย่างที่พูดนะ"

จงชிகปรายตามองอุกยของพลางพูดหยอกอย่างไม่จริงจังกับคำพูดนั้นเท่าไรนัก อุกยของนั่งมองจงชิกที่เริ่มทำค็อกเทลให้ลูกค้าคนอื่นครู่หนึ่ง ก่อนจะยกแก้วเหล้าขึ้นมาถืออีกครั้ง

"ขอโทษนะครับ"

ใครบางคนลอบวางมือลงบนแขนของอุกยของที่วางไว้บนเคาน์เตอร์บาร์อย่างเบามือและเอ่ยปากชวนเขาคุย อุกยของที่ไม่ชอบให้ใครมาทำตัวรุ่มร่ามโดยไม่ถามความสมัครใจจึงหันศีรษะไปหา คิ้วตรงสรวลขมวดเข้าหากันจนเกิดรอยย่น

"ไม่ทราบว่าคุณพอจะเลี้ยงผมสักแก้วได้ไหมครับ"

ทันทีที่สบตากันชายหนุ่มก็เริ่มขยับนิ้วไล่มาตามเสื้อผ้าของอุกยของอย่างแผ่วเบาพลางหรือตาลงช้าๆ พร้อมกับฉีกยิ้ม อุกยของเป็นไอเมก้าที่เห็นเพียงแวบเดียวก็สามารถบอกได้โดยวางตงามเพียงใด ขนาดตัวเล็กกะทัดรัดร่างกายบอบบางอ่อนแอน่าปกป้อง ผิวขาวตาโต เครื่องหน้ากระจุมกระจิม และริมฝีปากสีแดงชาด ไม่ว่าใครก็ดูออกว่าเขาเป็นไอเมก้า แถมยังเป็นไอเมก้าที่กำลังแอบหว่านเสน่ห์ใส่อัลฟ่าด้วยการปล่อยให้โรโมนออกมาอีก

"ทำไหมไม่ต้องเลี้ยงคุณด้วยล่ะครับ" อุกยของยกยิ้มเย็นเยียบ

พอโดนอุกยของจ้องตรงๆ และย้อนถามอย่างไม่แยแส ใบหน้าของอีกฝ่ายจึงขึ้นสีด้วยความโกรธเพราะไม่ว่าตัวเองจะโดนปฏิเสธ ทว่าก็ยังไม่ได้คิดยอมแพ้ เขากลืนน้ำลายอีกหนึ่งก่อนจะเอ่ยปากพูดต่อ

"ถ้าฉันผมเลี้ยงเองก็ได้"

อุกยของมองมือที่ยังควางอยู่ที่เดิม ก่อนจะจัดการเอาเมื่อนั้นออกด้วยการยกแขนขึ้นพร้อมถือแก้วเหล้า เขาเท้าคางพิจารณาของชายหนุ่มที่ดูไม่มีท่าทีจะเลิกตอแยง่ายๆ ตั้งแต่หัวจรดเท้า

ลูกกระต๊อของชายคนนั้นขยับอีกครั้งคล้ายหวั่นใจกับสายตาของอุกยของที่กำลังไถ่มองร่างกายตัวเองด้วยแววตาอ้อยอิ่งเสมือนกำลังพินิจบางสิ่งอยู่ กลิ่นประจำตัวไอเมก้าที่อุกยของปล่อยออกมาเข้มข้นขึ้นจนใบหน้าของชายหนุ่มเริ่มขึ้นสีแดงก่ำ ทว่าสีหน้าของอุกยของกลับเยือกเย็นขึ้นเรื่อยๆ ตามความรุนแรง

ของกลิ่นฟีโรโมนนั้น

"รู้ไหมครับว่าการปล่อยฟีโรโมนใส่คนอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาตมันเป็น การกระทำที่ต่ำมาก คุณนี่ดูไร้มารยาทกว่าที่เห็นอีกนะครับ"

"เอ่อ...ผมก็แค่...แต่ใครๆ เขาก็ทำกันนี่ครับ..."

อุกของถอนหายใจอย่างนึกรำคาญ จากที่หงุดหงิดเพราะความต้องการ ที่ไม่อาจเติมเต็มได้ สุดท้ายเขาเลยลุกออกจากเตียงเพื่อมาที่บาร์ค็อกเทลนี้ แต่ พอมาเจอเรื่องแบบนี้อารมณ์ที่ไม่ดีอยู่แล้วก็พานแยกลงไปอีก

"ถึงกับพูดอะไรไม่ออกเลยหรือไง"

"คือว่า...คือผมแค่..."

ชายหนุ่มเพียงแค่อยากชวนคุยเพราะหลงใหลในความงามของคนตรงหน้า ก็เท่านั้น ครั้งแรกที่เห็นด้านหลังของบุรุษกายเพรียวบางที่ดูแล้วน่าจะสูงกว่า หนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร สมองเขาก็พลันคิดว่าต้องเห็นหน้าเจ้าตัวให้ได้

ยามที่ได้เห็นมุมข้างของชายผู้มีผิวขาว สันจมูกตรง ริมฝีปากบาง รอบกาย อบอุ่นไปด้วยบรรยากาศเย็นเยือกและชวนให้ลุ่มหลง หัวใจเขาก็เต้นแรงและ อ่อนวบลงทันตา หากเป็นที่อื่น การปล่อยฟีโรโมนถือเป็นการกระทำที่เสียมารยาท ก็จริง แต่หากเป็นสถานที่เช่นบาร์ค็อกเทลแบบนี้ เขาเคยได้ยินมาว่าบางครั้ง การปล่อยฟีโรโมนก็ถูกใช้เป็นเหมือนการส่งสัญญาณให้อีกฝ่ายรับรู้ที่กำลัง มีคนสนใจอยู่ได้เช่นกัน

คิวของอุกของขมวดเข้าหากันขณะจ้องมองชายหนุ่มที่กำลังหน้าแดง ลนลานเสียอาการอย่างเห็นได้ชัด เขาคงผิดเองที่ออกมาข้างนอกทั้งๆ ที่อารมณ์ ยังไม่คงที่ ชายหนุ่มคนนั้นดูเด็กกว่าเขามาก อายุราวยี่สิบต้นๆ เห็นจะได้ หาก ยังคิดที่จะอยู่ต่อ มีหวังเขาคงได้เอาอารมณ์หงุดหงิดที่พกมาจากบ้านมาลงกับ ชายคนนี้เป็นแน่

"ช่างเถอะครับ แต่ผมหวังว่าคราวหน้าคุณจะไม่ไปปล่อยฟีโรโมนใส่คนอื่น โดยไม่ได้รับอนุญาตอีกนะครับ ไม่งั้นคุณจะช่วยเอา...โทษทีนะพี่ ไว้คราวหน้า ผมจะมาใหม่"

จอกซิกซึ่งใจอยู่พักหนึ่งว่าเขาควรปล่อยให้อีกฝ่ายกลับไปเลยดีไหม ทว่า

สุดท้ายก็พยักหน้า อุยกองเลื่อนเก้าอี้ลุกขึ้นก่อนจะเดินผ่านชายตรงหน้าไป

"คุณหมอมมาแล้วหรือคะ"

"สวัสดีค่ะ"

"อรุณสวัสดิ์ครับ"

อุยกองเอ่ยทักทายเยจินกับจินอาที่อยู่ตรงเคาน์เตอร์ก่อนเดินเข้าไปในห้องตรวจของตน จากนั้นจึงถอดเสื้อตัวนอกออกเพื่อเปลี่ยนเป็นเสื้อกาวนด้วยความที่คลินิกเพิ่งเปิดทำการได้ไม่นาน ห้องตรวจซึ่งอวลไปด้วยกลิ่นของใหม่ๆ จึงถูกจัดไว้อย่างเป็นระเบียบตามนิสัยของเจ้าของ

หลังจากเรียนจบสัตวแพทย์อุยกองก็ไปทำงานอยู่ที่คลินิกของรุ่นพี่ได้สามปีก่อนจะลาออกและปล่อยตัวเองว่างไปอีกหนึ่งปี เขาไม่มีเหตุจำเป็นอะไรให้ต้องรีบหางานทำ เขาเลยมีเวลาเพลิดเพลินกับชีวิตตั้งหนุ่มเจ้าสำราญ ได้ไปเที่ยวอย่างที่ไม่ค่อยได้ไป หรือบางทีอาจมีไปทำงานจิตอาสาตามมูลนิธิบ้างเป็นบางครั้งคราว แต่พอครบครวัเริ่มบ่นว่าจะเที่ยวเล่นไปถึงเมื่อไร กอปรกับช่วงนั้นคนที่เข้าตีกคนก่อนหน้าย้ายออกเพราะหมดสัญญาเช่าพอดี เขาจึงถือโอกาสเปิดคลินิกที่นั่นเสียเลย

อุยกองไม่ได้ตั้งใจจะทำงานอย่างจริงจังเพราะไม่ได้ใส่ใจอะไรกับการหาเงินนัก เพราะยังเหลือตีกสุดหูแถมดั่งนัมเป็นมรดกตกทอดจากคุณปู่อยู่

ในตอนนั้นเองซอนโฮ รุ่นน้องสมัยเรียนมหาวิทยาลัยก็เดินเข้ามาในห้องตรวจพอดี

"เมื่อวานพักผ่อนสบายดีไหมครับ รุ่นพี่"

"อืม ไม่ได้มีปัญหาอะไรใช่ไหม"

"ก็ไม่เชิงหรอกครับ เพราะไอ้ไม่มีอะไรเลยนี่แหละที่เป็นปัญหา เมื่อวานเรามีเคสเข้ามาแค่สามเคสเองนะครับ"

เมื่อวานมีแค่เคสตรวจร่างกาย ฉีดวัคซีน และสั่งยานิดหน่อยเท่านั้น ซอนโฮจึงมีเวลาว่างไปนั่งเล่นม้าที่มอຍทั้งวัน อุยกองมองซอนโฮบ่นระบอดกระแปดก่อนหลุดหัวเราะคิกคักกลางเปิดเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อเตรียมทำการตรวจ

ช่วงนี้พอซอนโฮเจอหน้าเขาก็จะเอาแต่พูดเรื่องโปรโมตคลินิก ตั้งแต่ 'เรามาสร้างแก็กคนต้อหินสตาแกรมกันเถอะครับรุ่นพี่' ไม่สิ ช่วงนี้เป็นยุคของยูทูบ นี่นา เราจ้างช่างตัดขนมาด้วยดีกว่า' จนถึงเรื่องไร้สาระอย่าง 'เอารูปรุ่นพี่อุกของ มาทำป้ายแขวนโฆษณากันเถอะ'

"แล้วปัญหามันอยู่ตรงไหนล่ะ กลัวฉันไม่จ่ายเงินเดือนหรือไง"

"เรื่องเงินเดือนนะ รุ่นพี่ต้องจ่ายผมแน่ๆ อยู่แล้วแหละ ผมรู้หรือว่ารุ่นพี่อุกพี่ขนาดไหน แต่ปัญหาคือผมกลัวรุ่นพี่จะหมกมุ่นกับคลินิกอันแสนน่าเบื่อนี้ แล้วปล่อยให้เขาเหมือนที่อื่นเขาจะสิ"

"ไม่แน่นอนะ ถ้างานยุ่งกว่านี้ฉันอาจจะหมกมุ่นไปจริงๆ ก็ได้"

"ผมรู้หรือกันว่ารุ่นพี่ไม่ใช่พวกไร้ความรับผิดชอบแบบนี้"

อุกของทำเสียงหัวเราะขึ้นจุกกับถ้อยคำของซอนโฮที่พูดไปยิ้มไป

"ก็ไม่แน่นอนะ ถ้าเกิดงานมันยุ่งขึ้นมาจริงๆ ฉันอาจจะหนีเที่ยวแล้วฝากคลินิกไว้กับนายก็ได้"

"แค่รุ่นพี่ไม่ปิดคลินิกแบบถาวรก็พอครับ แต่พูดก็พูดเถอะ รุ่นพี่ช่วยทำตัวอ่อนโยนกับเจ้าของเด็กๆ กว่านี้สักหน่อยจะได้ไหมครับ"

"ฉันก็ออกจะอ่อนโยน?"

"อย่าอ่อนโยนแค่กับลูกค้าวิไอพีสิครับ อ่อนโยนให้มันทั่วถึงหน่อย"

"ฉันก็ยุติธรรมสุดๆ แล้วนะ แต่มันก็ขึ้นอยู่กับว่าคนพวกนั้นสมควรได้รับการปฏิบัติแบบไหนต่างหาก"

"เฮอะ แล้วผมจะพูดอะไรต่อได้เนี่ย ผมรู้หรือว่ารุ่นพี่นะซีโมโหจะตาย"

อุกของมองพลางยิ้มขำซอนโฮที่สายหน้าไปมา รุ่นพี่ที่ไม่นึกโกรธเคืองเวลารุ่นน้องบอกว่าตัวเองซีโมโหมันซีโมโหตรงไหนกัน แบบนี้เขาเรียกอ่อนโยนไม่ใช่หรือ

ความจริงแล้วหลังจากเปิดมาได้แค่สองเดือน คลินิกก็ถูกเอาไปวิพากษ์วิจารณ์บนกระดานของกลุ่มคนรักสัตว์เลี้ยง เยจินเป็นคนเอามาให้อุกของดู ตอนนั้นเขาเลยกำลังนึกถึงบรรยากาศแบบคร่าวๆ อยู่ว่าเรื่องมันเป็นมาอย่างไร ถ้าเอาตามบทวิจารณ์ในเนื้อหานั้นบอกไว้ว่าเจ้าของกระทุได้ลองเข้าไปใช้บริการคลินิกแห่งหนึ่งเพราะ

หลงใหลรูปโฉมของคุณหมอ ทว่าสุดท้ายก็เป็นอันต้องร้องไห้กระซิกๆ วังหนือออกมา ทั้งยังบอกอีกว่ามีหมอนี่นิสัยหยาบคายมากๆ อยู่คนหนึ่ง หากใครกล้าก็ลองเข้าไป พิสูจน์ดูเอาเอง

"ฉันก็แค่พูดในสิ่งที่ถูกต้องเท่านั้น พวกเขาโมโหเพราะมันแทงใจดำตัวเอง แล้วจะให้ฉันทำยังไงได้ล่ะ"

อุกยองยกไหล่ที่หนึ่งก่อนขยับมือเท้าเดินไปทางห้องที่มีบรรดาสัตว์เลี้ยง กำลังนอนรักษาตัวอยู่

"ไหนดูซิ เจ้าไซรงหมาๆ หรือยังเลย วันนี้หน้าตาแจ่มใสดีนะเนี่ย"

สัตว์เลี้ยงตัวน้อยเข้ารับการรักษามาตั้งแต่เมื่อสองวันก่อนด้วยอาการอาเจียนรุนแรงร่วมกับอาการท้องร่วง อุกยองวินิจฉัยว่าเจ้าตัวน้อยเป็นโรคลำไส้อักเสบ ทั้งยังมีอาการขาดน้ำรุนแรงร่วมด้วย เบื้องต้นเขาเลยให้นอนอยู่ที่คลินิกเพื่อดูอาการไปก่อน ทันทีที่เจ้าตัวเล็กซึ่งนอนอยู่ในตู้พักพื้นเห็นอุกยองเข้า มันก็ลุกขึ้นกระดิกหางไปมาด้วยความดีใจ อุกยองยิ้มพอใจเมื่อเห็นมจูกสีด้ามั่นวาวกับก้นของมันส่ายตุ๊กตุ๊กต้อนรับ

"ซอนโฮ เมื่อก่อนลองตรวจไซรงหรือยัง"

"ตรวจแล้วครับ โชคดีที่ผลออกมาว่าอาการคงที่แล้ว เมื่อเย็นวานก็เริ่มกินอาหารได้ เดี่ยวตอนเย็นผมจะติดต่อกับทางเจ้าของว่าให้มารับกลับบ้านได้ครับ"

"โอเค โลงออกไปทีนะ น่าดีใจจริงๆ ที่ไซรงของเราหายดีแล้ว วันนี้คงได้กลับไปนอนกับคุณแม่สักที เนอะ?"

"ถ้ารุ่นพี่มองคุณเจ้าของเหมือนที่มองพวกเด็กๆ บ้าง ป่านี่คลินิกของเราคงตั้งระเบิดไปแล้ว"

พอได้เห็นอุกยองเปิดโหมดยเสียงสองกับเด็กๆ ซอนโฮก็ได้แต่แอบขมุขมิบปากบ่นจิบจิบอยู่ด้านหลังพรางทำเสียงเล็กเสียงน้อยล้อเลียนแบบไม่ให้เจ้าตัวรู้ อุกยองเลือกที่จะเมินเสียงนั้นพรางลอบหัวเจ้าไซรงอย่างอ่อนโยน อาจจะต้องให้กินยาสักกระยะหนึ่งแล้วก็นัดตรวจเพื่อติดตามอาการอีกรอบ แต่ปกติเจ้าของเองก็ใส่ใจดูแลเป็นอย่างดีอยู่แล้วคงฟื้นตัวได้ในไม่ช้า ถ้ามีแต่เจ้าของสัตว์เลี้ยงแบบนี้เขาก็ไม่ต้องคอยปล่อยล่ำแสงเลเซอร์ออกจากตารอ

มันเป็นเพราะคนพวกนั้นชอบทำตัวน่าโมโหเองต่างหาก

อุยกองรินกาแพกลินหอมเข้มจากหม้อกาแฟที่ถูกจัดเตรียมไว้ในห้องรับรอง ก่อนเดินถือเข้าห้องตรวจและปิดประตูลง เขานั่งลงหน้าโต๊ะพลงงคิดเล่นๆ ว่า หากวันนี้ไม่มีเคสก็คงจะดี ซึ่งถ้าชอนโฮได้ยื่นเข้า เขาคงโดนบ่นจนหูชาเป็นแน่ อุยกองเปิดหนังสือไปยังหน้าที่อ่านค้างไว้ จากนั้นก็จมดิ่งลงสู่นี้อาอย่างรวดเร็วจนสภาพแวดล้อมที่ไม่มีเคส เงียบสงบ สดชื่น และแจ่มใสเช่นวันนี้ ช่างเหมาะแก่การอ่านหนังสือเป็นอย่างยิ่ง

ทว่าอ่านไปได้ไม่เท่าไรอุยกองก็จำต้องเงยหน้าจากหนังสือตามเสียงเคาะประตูที่ดังขึ้นเบาๆ เยจินผู้เป็นเจ้าของหน้าที่เทคนิคการสัตวแพทย์เป็นคนเดินเข้ามาบอกว่า มีเคสที่กำลังรอให้เขารักษาอยู่ อุยกองพลิกหน้าหนังสือที่กำลังอ่านด้วยท่าที่ไร้ซึ่งความกระตือรือร้นพลงงพุดขึ้น

"ส่งต่อเคสให้คุณหมอพัคเลยครับ"

"ฉันก็อยากทำแบบนี้อยู่น่ะแหละค่ะ แต่ตอนนี้คุณหมอปักกำลังติดคิวตรวจอยู่นี่สิคะ"

คิวของอุยกองขมวดเข้าหากันแวนหนึ่ง ฟังจากเสียงเน้นย้ำเป็นพิเศษของเยจินแล้วดูท่าว่าจะไม่ใช่เจ้าของที่นำพิสมัยสักเท่าไรนัก อุยกองเม้มปาก ก่อนเปิดหนังสือลง

"เชิญเข้ามาได้เลยครับ"

คูร์กหนุ่มสาววัยประมาณยี่สิบปลายๆ เดินเข้ามาวางลูกแมวตัวเล็กลงบนโต๊ะตรวจอย่างระมัดระวัง เสร็จแล้วจึงนั่งลงที่ฝั่งตรงข้าม ทั้งสองกำลังจ้องมองอุยกองด้วยแวตตาเป็นประกายอย่างคนที่รอรับคำชมประหนึ่งว่าตนได้ทำความดีอันใหญ่หลวงมา

"พวกเรากำลังเดินๆ อยู่แล้วเห็นเจ้าหนูนี้อยู่บนถนนตัวเดียว ดูท่าจะยังเด็กมากๆ แถมไม่เห็นแม่แมวด้วย พวกเราเลยพามันมาที่นี่นะคะ"

อุยกองเหลือบมองฝ่ายหญิงที่กำลังอธิบายเหตุการณ์ ก่อนจับลูกแมวน้อยอ้าปากออกเพื่อเช็กดูอายุโดยประมาณ จากนั้นก็เริ่มตรวจร่างกายด้วยมือเปล่า หลังจากตรวจตา หู และฟังเสียงชีพจร รวมถึงตรวจจุดอื่นๆ เสร็จก็ค่อยๆ ใช้นิ้วมือ

กตคล้ายหน้าท้องของลูกแมว ร่างของเจ้าเหมียวน้อยที่ติดดินไปมาเพราะไม่คุ้นชินกับสัมผัสดีสจากมือมนุษย์ถูกวางลงบนโต๊ะตรวจอย่างเบามือ

"ที่เรากำลังทำอยู่นี้เขาเรียกว่าการช่วยแมวจรไร้ที่พึ่ง"

"อืม น่าจะใช่ชะ ปกติเห็นแคในอินเทอร์เน็ต แต่เพิ่งเคยลองทำครั้งแรกสุดยอดไปเลยเนอะ"

อารมณ์หงุดหงิดของลูกยอองไหลมากองรวมกันตรงกลางหว่างคิ้วยามได้ยิบบทสนทนาของคู่รักทั้งสองที่คุยโต้ตอบกันเสมือนกำลังแบ่งปันประสบการณ์อันน่ารื่นรมย์ ความจริงไม่มีอะไรต้องตรวจด้วยซ้ำ สภาพร่างกายของเจ้าลูกแมวนั้นไม่ใช่แคดีเยี่ยม แต่เรียกได้ว่าสมบูรณ์ไร้ที่ติเลยต่างหาก นอกจากนี้ยังเพิ่งเกิดมาได้แค่เดือนเดียว ไม่ใช่วัยที่จะสามารถแยกออกจากอกแม่ได้ด้วย ดูก็รู้ว่าแม่แมวตั้งใจดูแลลูกของมันอย่างสุดกำลัง ลูกยอองอยากจะตะโกนออกไปว่า 'เจ้าพวกเซอเฮีย' เหลือเกินแต่ก็ต้องยั้งเอาไว้

"แบบนี้เขาไม่เรียกว่าช่วยแมวจรหรอคะ เขาเรียกว่าลักพาตัวแมว"

"คะ?"

"ผมหมายความว่าพวกคุณไปลักพาตัวเจ้าหนูนี้มาจากต่างหาก"

"ลักพาตัวอะไรกันคะคุณหมอ ลูกแมวยังเล็กขนาดนี้จะให้ใช้ชีวิตข้างถนนตัวเดียวมันอันตรายออกน่ะคะ ดูท่าจะออกหาอาหารเองไม่ได้ด้วย ถ้าเกิดอดตายหรือโดนตัวอื่นรังแกขึ้นมาจะทำยังไงล่ะคะ"

"ใครบอกว่าเจ้าหนูนี้อยู่ตัวเดียวกันครับ"

"พวกเรามองดูรอบๆ แล้วก็ไม่เห็นตัวแม่แมวเลยนี่คะ นายก็ไม่เห็นใช่ใหม"

"ใช่ครับคุณหมอ แถวนั้นไม่เห็นมีแม่แมวเลย"

คู่รักยังไม่ยอมย่อท้อต่อการหาข้ออ้างมาสาธยาย คงเพราะเริ่มรู้สึกแล้วว่าตัวเองทำอะไรผิดเข้าสักอย่าง คำว่า 'ถ้าไม่รู้ก็อยู่เงียบๆ จะดีกว่า' เป็นประโยคที่ควรเอามาใช้ในเวลาแบบนี้จริงๆ

ในทุกๆ ปีเมื่อถึงช่วงฤดูใบไม้ผลิที่เจ้าเหมียวมักจะขยายพันธุ์กันเป็นว่าเล่น มีลูกแมวจำนวนมากที่ถูกช่วยเหลือไว้เพราะสภาพแวดล้อมตามท้องถนนไม่เหมาะแก่การใช้ชีวิต หรือเพราะมีสภาพร่างกายที่ดูน่าเป็นกังวล แต่กระนั้น

ก็ยังีมีกรณีที่พวกลูกแมวถูกคนไม่รู้สี่รู้แปดมาพรากมันออกจากอกแม่ที่ดูแลลูกของมันเป็นอย่างดีให้เห็นแบบนี้อยู่เป็นประจำ อาจเป็นเพราะอิทธิพลจากศิลปินที่คู่รักพูดถึงกันเมื่อครู่ จึงทำให้คนเราเกิดการโรแมนติไซส์* ว่าการกระทำแบบนี้เป็นเรื่องดีงาม พอคุณศิลปินตัวน่ารักนำเอาเงินดูเหล่านั้นจบกัพวกกันไปจับพวกมันมาเลี้ยงในบ้านหน้าตาเฉยโดยไร้ซึ่งความรับผิดชอบและการวางแผนในการรับมือใดๆ

"แม่แมวจะกระเตงลูกไปหาอาหารตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงได้ยังไงกันครับ ถ้ากลับจากหาอาหารแล้วเห็นลูกตัวเองหายไป ป่านนี้มันคงกำลังร้องไห้อกตามหาหรือบางทีมันอาจจะกำลังซ่อนตัวอยู่สักที่และกำลังร้องไห้เสียใจมองดูลูกของมันถูกมนุษย์ใจร้ายลักพาตัวไปต่อหน้าต่อตาก็ได้ล่ะครับ"

"คือพวกเราไม่ได้มีเจตนาแบบนี้ นะคะ... เราไม่ได้เอาเจ้าหน้าที่มาด้วย เจตนาร้ายแบบนี้เลยจริงๆ นะคะ"

hengli นึกในบุญญาเขามา แต่ไม่ทันคิดว่าตัวเองก่อผลลัพธ์แบบไหนลงไปแล้ว แต่ถ้ามาระเบิดลงตรงนั้นก็คงไม่ช่วยอะไร อย่างไรก็ตามเสียใจลูกแมวก็ก็กก็คนสัมผัสไปแล้ว เขาเองก็ไม่มั่นใจเลยว่าหากคืนเจ้าหน้าที่ให้แม่แมวไปแล้ว แม่ของมันจะยังจำกลิ่นลูกของตัวเองได้หรือเปล่า และเขาก็ไม่มั่นใจด้วยว่าแม่แมวจะยังอยู่ที่เดิมไหม ดังนั้นการจะความรับผิดชอบต่อชีวิตของลูกแมวตัวนี้จึงต้องตกไปอยู่ที่หนุ่มสาวคู่นี้แทน

"ครวหน้าครวหลังถ้าเจอลูกแมวอยู่แค่ตัวเดียวให้จับตาดูอย่างน้อยสักสองวันนะครับว่าแม่ของมันไม่อยู่จริงๆ หรือแค่ทิ้งลูกไว้ครู่หนึ่งแล้วออกไปข้างนอกเฉยๆ ถ้าหากสภาพร่างกายไม่ถึงกับน่าเป็นห่วงก็ไม่ควรจับต้องมันเด็ดขาด แล้วจะเอาไงต่อครับ ไหนๆ ก็ไปพรวกลูกเขามาแล้ว พวกคุณสองคนคงคิดที่จะดูแลลูกแมวตัวนี้ไปตลอดชีวิตอยู่แล้วใช่ใหม่นะ"

อุกยองวาดรอยยิ้มหวานจอมปลอมกลางจ้องมองคู่รักตรงหน้า ครั้นเห็นสีหน้าท่าทางอึ้งๆ อึ้งๆ ของคู่รักที่มองหน้ากันไปมาเพราะตกใจกับคำถามของเขาเข้า

* โรแมนติไซส์ (Romanticize) หมายถึงการทำให้เรื่องเรื่องหนึ่งกลายเป็นเรื่องชวนฝันหรือเป็นเรื่องที่ดี โดยที่ไม่ได้มองความจริงในอีกด้าน

เขาก็รับรู้ได้ทันทีเลยว่าหนุ่มสาวสองคนนี่พาเจ้าหน้าที่มาแบบไม่ทันได้คิดอะไรเลยจริงๆ

"โอ้ ไม่เอา่น่า ไปลักพาตัวลูกแมวสภาพครบสามสิบสองมาแบบนี้จะทำตัวไม่รู้ไม่ชี้ได้ยังไงกันละ กลิ่นมนุษย์ติดลูกแมวขนาดนี้แล้ว มันจะกลับไปหาแม่ของมันได้หมกก็ไม่รู้ ถ้าพวกคุณสองคนไม่ยอมดูแลเองแล้วชีวิตเจ้าหน้าที่จะเป็นยังไงต่อไปละ ไซ้หมกครับคุณเยจิน"

"นั่นสิคะ น้องไม่น่าจะกลับไปหาคุณแม่ได้อยู่แล้ว ยิ่งเด็กแบบนี้ขึ้นส่งเข้ามูลนิธิรับเลี้ยงไปแล้วเกิดติดเชื้อขึ้นมาคงวุ่นกันเข้าไปใหญ่ นี่คงเป็นโชคชะดาที่น้องแมวจรตัวนี้จะได้มีบ้านอยู่แล้วละคะ"

ใบหน้าของคูร์กทั้งสองที่จ้องมองอุยกองและเยจินซึ่งพูดเสริมรับส่งกันไปมาเต็มไปด้วยความตื่นตระหนก อุยกองที่กำลังครุ่นคิดอยู่ว่าถ้าจะให้ฝากแมวน้อยไว้กับสองคนนี่ ผู้เขาเอามาดูแลที่คลินิกเองแล้วค่อยหาคนรับเลี้ยงน่าจะดีกว่ามั้ง ทว่าทั้งสองคนก็ตอบขึ้นมาเสียก่อน

"นะ...นั่นสิคะ"

"ถ้าฉันพวกเราจะรับเลี้ยงเองครับ"

แม้จะไม่น่าเชื่อถือสักเท่าไร แต่นั่นก็ไม่ใช่กการของเขาที่จะต้องไปบังคับขู่เข็ญ อุยกองสุดท้ายใจเข้า ภาวนาเพียงแค่นี้คูร์กเชื่อซ่านั่นเลี้ยงดูลูกแมวเป็นอย่างดีไปจนถึงที่สุดก็พอ ทำทางก็ไม่น่าใช่คนใจไม่ใส่ระกะอะไร เขาได้แต่หวังว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครั้งนี้อาจเป็นหนทางที่ทำให้หนุ่มสาวสองคนนี้ก้าวเข้าสู่การเป็นทาสแมวก็เป็นได้

"ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาฉีดวัคซีนเพราะเจ้าหน้าที่ยังเด็กอยู่ แล้วก็ไม่ได้มีจุดไหนที่ได้รับบาดเจ็บเป็นพิเศษ แต่ประมาณหนึ่งเดือนหลังจากนี้กรุณาพามาฉีดวัคซีนด้วยนะครับ เสร็จแล้วออกไปด้านนอกเพื่อรับคำแนะนำเกี่ยวกับของใช้ที่จำเป็นและวิธีการดูแลขั้นพื้นฐาน แล้วก็ถือโอกาสนี้ขึ้นทะเบียนสัตว์เลี้ยงไปด้วยเลยก็ได้ นะครับ ผมหวังว่าจะได้พบพวกคุณในอีกหนึ่งเดือนให้หลังนี้นะครับ"

คูร์กทั้งสองตอบรับอุยกองที่เน้นเสียงหนักแน่นตรงคำว่า 'หวังว่า' ด้วยน้ำเสียงหงอยๆ พวกเขาอุ้มลูกแมวเดินออกไปจากห้องตรวจ อุยกองมองตาม

แผ่นหลังของสองคนนั้นพลางสายศีรษะไปมา ก่อนทำการบริหารร่างกายเพื่อยืดกล้ามเนื้อที่จับตัวยึดกัน

"วันนี้คุณหมอคู่มาค่อยหัวร้อนเท่าไรนะคะ"

"พวกเขาออกไปแล้วใช่ไหมครับ"

"ค่ะ"

อุยกองเล็กก็หัวพร้อมยกไหล่ให้กับคำพูดของเยจินที่ยิ้มกว้างเดินเข้ามา

"ถ้าพวกเขาเกิดโมโหผมแล้วเอาแม่ไปปล่อยไว้ที่เดิมขึ้นมา เจ้าแมวนั้นก็ยี่งน่าสงสารนะสิครับ"

เยจินนี้ภาพตามถึงคู่รักจอมเด๋อด่าสองคนนั้น ถึงพวกเขาจะดูไม่มีเจตนามุ่งร้ายเลยแม้สักนิด แต่ก็เหมือนจะขาดความรับผิดชอบต่อการรับใครสักคนเข้ามาเป็นครอบครัว เธอก็คงได้แต่ภาวนาให้พวกเขากลายเป็นครอบครัวที่ดีของเจ้าลูกแมวที่ถูกพรากจากแม่ตั้งแต่ยังเล็กด้วยเถอะ

"คุณหมอเอาร่มมาด้วยหรือเปล่าคะ"

เยจินที่ยืนพูดอยู่ข้างประตูจู่ๆ ก็โพล่งถามขึ้นหลังมองเห็นบรยากาศนอกหน้าต่างจากทางด้านหลังของอุยกองยที่กำลังมีดครีมนั่งหลับัน

"ไม่ได้เอามาครับ"

"เห็นเขาวัดวันนี้ตั้งแต่ช่วงบ่ายฝนจะตกหนัก คุณหมอไม่ได้ดูพยากรณ์อากาศหรือคะ"

อุยกองลูปคางเล็กน้อยพลางหมุนแก้อื้อแล้วหันมองออกไปนอกหน้าต่างตอนออกมาทำงานเมื่อเช้านี้อากาศก็ดูเหมือนว่าจะแจ่มใสทั้งวันแท้ๆ ไฉนจู่ๆ ท้องฟ้ากลับมีดมัวปกคลุมไปด้วยเมฆฝนเสียได้

"ไม่ได้ดูเลยครับ คุณเยจินเอามาหรือครับ"

"ฉันก็ไม่ได้เอามาเหมือนกันค่ะ พอดีเมื่อเช้าฟังมาจากพี่จินอาอีกที"

เยจินถอนหายใจเฮือก เมื่อคืนเธอตื่นนอนดึกเข้าวันนี้เลยลนลานมัวแต่เตรียมตัวออกมาทำงาน ไม่มีสติกระทั่งเช็คสภาพดินฟ้าอากาศ

"ไหนๆ เลิกงานก็ไม่มีอะไรต้องทำเป็นพิเศษแล้ว ตัดรถผมไปด้วยกันเลยมั๊ยครับ"

ลูกของส่งสายตาพร้อมคำถามไปหาเยจินที่จ้องเขม็งมาทางตนเอง เยจิน ยืนกอดแท็บเล็ตที่การศึกษาผลงานพิจารณาของไปด้วย หญิงสาวจิกยิ้มครู่หนึ่ง ก่อนเอื้อนเอ่ย

"คุณหมอรู้ตัวหรือเปล่าคะว่าคุณหมอเป็นคนทีละเอียดอ่อนมาก"

ลูกของมองเยจินเสมือนอยากถามว่าเธอไปกินอะไรผิดสำแดงมาหรือเปล่า เคยได้ยินคนบอกเขาหยาบคายมามาก แต่คำว่าละเอียดอ่อนนี่เขาเพิ่งเคยได้ยิน เป็นครั้งแรก ละเอียดอ่อนอย่างนั้นหรือ ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกว่าเป็นคำที่ไม่คู่ควรกับเขาสักเท่าไร

"ฉันเพิ่งรู้ซึ่งจริงๆ ก็เมื่อสี่เดือนที่แล้วนี่เอง อย่างแรกเลยคือคุณหมอมักอ่อนโยนกับผู้คนที่เข้ามาอยู่ในอาณาเขตของตัวเอง แถมยังอ่อนโยนเกินคาดด้วยค่ะ เพราะแบบนั้นเลยจ้ำจ้นคนแบบฉันทั้งๆ ที่เพิ่งเปิดคลินิกเป็นครั้งแรก ไซ้ใหม่ล่ะคะ"

"คนแบบคุณมันทำไมเธอครับ คุณทั้งนิสัยดี ขยันทำงาน และรับผิดชอบ ไม่เคยบกพร่องเลยไม่ใช่หรือไง"

ลูกของพูดกลางยักไหล่ข้างหนึ่งอย่างไม่ยี่หระ เยจินวาดรอยยิ้มขอบคุณให้กับท่าทางของคุณหมอ

สี่เดือนก่อนเยจินเห็นประกาศรับสมัครตำแหน่งเจ้าหน้าที่เทคนิคการสัตวแพทย์ของคลินิกที่เพิ่งเปิดใหม่พอดี จึงเดินเข้าไปในคลินิกนั้นพร้อมกับเอกสารสมัครงาน เธอได้สอบสัมภาษณ์แบบหนึ่งต่อหนึ่งกับลูกของ ณ ที่แห่งนี้ซึ่งยังไม่เปิดทำการอย่างเต็มรูปแบบ ความจริงตอนที่หอบเอกสารสมัครงานมาจนถึงที่นี่ เยจินไม่ได้คาดหวังมากมายว่าจะได้งานด้วยซ้ำ เพราะเธอได้ลิ้มรสความล้มเหลวของการสมัครงานมานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว รอยแผลเป็นขนาดใหญ่ซึ่งตีตราชัดเจนบนใบหน้าด้านหนึ่งของเยจินที่กำลังแยมยิ้มราวกับกำลังนึกถึงเรื่องราวในวันวาน

จำไม่ได้ว่าตั้งแต่อายุเท่าไร เยจินกำลังเล่นอยู่บนกระดานลื่นและเกิดอุบัติเหตุร่วงตกลงมาจากที่สูง มันเป็นโศคร้ายครั้งใหญ่สำหรับเธอ เพราะเธอแผลอหาหน้าลง มีหน้าซ้ายยังตกลงไปบริเวณก้นหินที่พวกเขาเด็กๆ มักเอามา

กองเล่นกันอีก รอยแผลขนาดใหญ่ยากต่อการลบเลือนจึงปรากฏขึ้นบนใบหน้า ซีกหนึ่งของเธอ ทว่าโชคดีที่โดนแค่แก้มกับกระดูกโหนกแก้ม ไม่ได้ลามไปถึงดวงตา จมูก และปาก แต่รอยแผลลักษณะเป็นหลุมลึกผิดแผกแปลกตานั้นก็ทำให้คนที่มองมาขมวดคิ้วไปตามๆ กัน

เขารู้ดีว่าใบหน้าของตนดูเป็นอย่างไรในสายตาคนอื่นๆ เธอเคยแอบคาดหวังว่ามันจะจางหายไปทีละเล็กละน้อยตามกาลเวลา ทั้งยังเคยเข้ารับการรักษามาบ้างแล้วแต่กลับไม่ได้ผลเลย แม้จะเห็นใบหน้าตัวเองอยู่ทุกวัน มาตลอดยี่สิบปีก็ไม่เคยทำให้ชินได้สักที

เมื่อถึงช่วงเวลาต้องตัดสินใจเลือกอาชีพ เขาก็ตั้งใจหมายมั่นปั้นมือว่าจะทำอาชีพเกี่ยวกับเทคนิคการสัตวแพทย์ เธอคิดว่าหากสิ่งที่ต้องเผชิญคือสัตว์ไม่ใช่คน รอยแผลบนใบหน้าก็คงไม่เป็นปัญหาจนใจแก่ใคร หากแต่ความเป็นจริงกลับสวนทางกับสิ่งที่คิด เพราะแม้จบมาด้วยผลการเรียนอันยอดเยี่ยม แต่การหางานนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

ต่อให้เป็นโรงพยาบาลสัตว์หรือคลินิกรักษาสัตว์สุดท้ายก็ต้องมาจับมือกับคนด้วยกันอยู่ดี แต่แค่ไม่มีใครเคยบอกกล่าวเธอก่อนก็เท่านั้น เธอวิ่งวุ่นถือเอกสารสมัครงานไปด้วยทุกครั้งเมื่อมีโอกาส ทว่าไม่รู้ว่าจะตั้งแต่เมื่อไรกันที่ความคาดหวังว่าตนเองจะทำสำเร็จกลับกำลังเลือนหายไป วันที่เธอมาที่นี้ก็เช่นกัน

'คลินิกเริ่มเปิดตั้งแต่อาทิตย์หน้าเป็นต้นไป เชิญเริ่มงานได้ตั้งแต่ตอนนั้นเลยนะครับ'

เธอทำหน้าประหลาดใจกับอุกยอง ทันทีที่เธอเดินเข้ามาอีกฝ่ายแคะมองหน้าครั้งหนึ่ง จากนั้นจึงกวาดตามองเอกสารสมัครงาน อุกยองทำเพียงพินิจดูเอกสารในมือโดยไม่มีการถามคำถามเพิ่มเติมเลย เขินสุดหายใจเข้าแรงๆ เฮือกหนึ่งตอนที่อุกยองพูดคำว่าให้เริ่มงานได้ออกมาหน้าตาเฉยหลังพิจารณากระดาษเสนบบางเฉียบหนึ่งแผ่นที่ไร้ซึ่งประสบการณ์การทำงานใดเขียนเอาไว้เลย เนื่องจากเธอไม่เคยเริ่มทำงานมาก่อน

'จริงหรือคะ จะไม่เป็นไรหรือคะ แม้ว่าใบหน้าของฉันจะเป็นแบบนี้

นะเหรอคะ'

อุกยของวางเอกสารที่ถือไว้ลงบนโต๊ะและจัดท่า นั่ง ก่อนเลิกคิ้วขึ้นกับคำพูดของเยจิน

'ยังเจ็บอยู่เหรอครับ'

'ไม่เจ็บเลยคะ!'

'ถ้างั้นมันเป็นปัญหาอย่างไรเหรอครับ'

แววตาที่จ้องมองมายังตนราวกับกำลังถามว่าสรุปแล้วมีปัญหอะไรไหม ทำเอาเยจินขมลูกขี้ ปกติสายตาที่มองมาหาเยจินนั้นมักมีอยู่สองแบบ ไม่แววตาเวทนายอย่าง 'ไปทำอ้อทำไหนมากันนะ' ก็แววตารังเกียจอย่าง 'รอกสายตาจริง' ทว่าดวงตาของผู้ชายคนนี้ก็กลับไม่มีแววเหล่านั้นปะปนอยู่เลย

นี่แปลเป็นของเราคงไม่ได้จางหายไปแล้วจริงๆ หรือกันนะ

เยจินยกมือซ้ายมาจับมือขวาที่พยายามจะจับเช็กใบหน้าโดยอัตโนมัติแน่น

'ลูกค้าจะรังเกียจเอานะคะ'

คำพูดนั้นชวนให้คิ้วของอุกยของขยับมาชนกัน ในอกเยจินนั้นสั่นรัวไปชั่วขณะ หรือว่าใบหน้าของเธอจะเป็นปัญหาจริงๆ? ตอนแรกให้เริ่มงานได้ แต่พอลองคิดอีกทีแล้วมันไม่โอเคจริงๆ หรือเปล่าล่ะ

'คุณไม่ได้จะมาสมัครงานหรือหรือครับ ถ้าตั้งใจมาสมัครแล้วทำไมถึงพูดอะไรแบบนั้น ดูทำปัญหามันจะไม่ได้อยู่ที่แปลเป็น แต่อยู่ที่บุคลิกของคุณมากกว่า ต่อให้คุณมีตาเดียวหรือสองปาก สัตว์ที่เข้ามารักษาในคลินิกของเราก็คงไม่สนใจหรือครับ ผมไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเรื่องนั้นมันถึงเป็นปัญหาในการทำงานได้'

ด้วยเหตุนั้นเยจินจึงได้มาทำงานที่นี้ในที่สุด เธอรู้สึกชอบคุณอุกยของเหลือเกิน ไม่ใช่เพราะเขารับเธอเข้ามาทำงาน แต่เป็นเพราะเขาเลือกที่จะมองข้ามรอยแผลเป็นของเธอต่างหาก ทุกคนที่ได้รู้จักกับเธอก็เช่นกัน รวมถึงเพื่อนร่วมงานอย่างคุณหมอพัคและพีจินอาด้วย ผู้คนทั่วไปมักยิ้มแย้ม และให้เกียรติกัน ตอนพบปะครั้งแรก แต่พอสนิทสนมคุ้นเคยมากขึ้นก็มักจะเริ่มถามถึงรอยแผลว่า 'ได้มาอย่างไร เคยลองรักษาหรือยัง เจ็บมากไหม ทว่าอุกยของไม่ใช่คนเช่นนั้นเลย

อุยกองทำท่าที่เหมือนไม่รู้ว่าเป็นใบหน้าของเขามีรอยแผลระดับอยู่ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเขาเลิกสนใจคนอื่นไปแล้วหรืออย่างไร แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าอุยกอง เยจินก็รู้สึกเหมือนตัวเองได้กลายเป็นคนธรรมดาทั่วไปอีกครั้ง เธอจึงรู้สึกซาบซึ้งใจกับเหตุการณ์ในวันนั้นมากจริงๆ

อากาศเริ่มอึมครึมตั้งแต่ช่วงบ่ายแก่ๆ รวากับว่ามันกำลังดูคลืนความชื้นเข้าไป ท้องฟ้าเป็นสีซี้ๆ ฟ้าคล้ำๆ กับฝนจะตกลงมาในอีกไม่ช้า และแล้วฝนเม็ดใหญ่ที่เคยตกเปาะแปะช่วงใกล้เลิกงานก็แปรเปลี่ยนเป็นพายุฝนรุนแรง

ไม่บ่อยนักที่จะได้เห็นฝนในฤดูใบไม้ผลิที่ตกหนักแบบนี้ อุยกองครุ่นคิดก่อนเปิดหน้าต่างห้องตรวจออก กลิ่นชื้นของฝนพัดเข้ามาภายใน หยาดน้ำฝนสาดมาโดนวงกบ ก่อนจะกระเซ็นลงบนหลังมือของเขาที่กำลังจับกรอบหน้าต่างอยู่ เมื่อใกล้ได้เวลาเลิกงานอุยกองก็ได้ยินเสียงสนทนาแข็งแรงแห่งเหล่าบุคลากรดังลอดผ่านประตูห้องตรวจที่เปิดค้างไว้

"คุณหมอปักเลิกงานแล้วจะไปไหนต่อหรือคะ"

"วันนี้ฝนตกหนักน่าดู เลยว่าจะนั่งดื่มเบียร์ชิลๆ ดูหนังสยองขวัญนะครับ"

"ชอบดูหนังแนวนั้นหรือคะ"

"ครับ วันที่ฝนตกหนักแบบนี้เนี่ย หนังสยองขวัญคือที่สุดแล้วครับ บรรยากาศอึมครึมกับอากาศชื้นๆ มันทำให้อินมากกว่าเดิมอีกนะครับ"

อุยกองฟังแล้วขมวดคิ้วไปครู่หนึ่ง หนังสยองขวัญนี้ตัวเขาเคยเคยยั้งที่มีผีหรือซอมบี้จากจักรวาลอื่นโผล่มาying แล้วใหญ่ ให้ดูหนังระทึกขวัญเสียยังดีกว่า เขาไม่ชอบดูหนังแนวนั้นเพราะกลัวว่าพอเห็นพวกคุณๆ ที่ขยับตัวด้วยท่าทางพิลึกพิลั่นโผล่มาตั้งแต่กันแล้วจะเก็บเอาไปฝัน

ซอนไฮคางะห้องตรวจของอุยกองทันทีที่นาฬิกาบอกเวลาหนึ่งทุ่มตรงซึ่งเป็นเวลาเลิกงาน ใบหน้าที่โผล่มาตรงช่องประตูซึ่งเปิดแง้มอยู่นั้นดูว่าเรjing เบิกบาน อุยกองหลุดหัวเราะกับคนที่ชอบบ่นให้เขาหัดทำหน้าที่เรียกแขกเรียกลูกค้า แต่พอถึงเวลาตัวเองเลิกงานกลับดูระริกระรี่เสียอย่างนั้น

"รุ่นพี่ครับ ผมกลับบ้านก่อนนะ"

"อืม วันนี้ชอบใจมาก"

"คุณหมอคะ ฉันก็ชอบตัวกลับก่อนค่ะ"

"ครับ กลับดี ๆ นะครับ"

พอซอนโฮกับจินอากลับไปแล้ว เขาก็เริ่มทำการบีบนวดลำคอที่แข็งตั้งวันนี้ลูกของกับเยจินมีตรวจล่งเวลาจนถึงสี่ทุ่ม เพิ่งผ่านวันหยุดมาแท้ๆ กลับต้องมานั่งทำงานล่งเวลาเอาเสียได้ เขาคงจัดตารางงานผิดพลาดแน่ๆ เนื่องจากซอนโฮยืนยันกรานว่าเราจำเป็นต้องมีการเปิดล่งเวลาด้วย ผลสรุปจึงลงเอยที่ลูกของกับเยจินต้องอยู่ตรวจล่งเวลาทุกวันอังคาร ส่วนซอนโฮกับจินอาจะประจำทุกวันพฤหัสบดี ลูกของเคยแย้งไปว่าลูกค้ำก็ไม่เห็นมี แล้วจะทำงานล่งเวลาไปเพื่ออะไรกัน ซึ่งซอนโฮได้ตอบกลับมาว่าอาจมีเคสฉุกเฉินโผล่มาได้ทุกเมื่อ และนั่นก็ทำเอาเขาเถียงไม่ออกเลย

"มือเย็นวันนี้เราทานอะไรกันดีคะคุณหมอ"

"อะไรก็ได้ครับ"

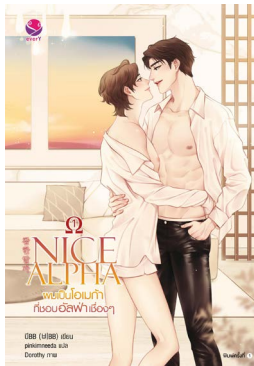
"คุณหมอรู้ไหมคะว่าคนเรามักจะเกลียดคำตอบแบบนั้นมากที่สุด"

"นั่นสินะครับ ผมว่าผมควรจะชวนคุณล่งหน้า แต่ตอนนี้คงเข้าไป ฝนกำลังตกหนัก งานก็ไม่อยากทำ ถ้าเราปิดคลินิกแล้วได้พาจ็อน* กับม๊กกอลลี** สักแก้วนี่คงจะสุดยอดไปเลย"

ถึงจะพูดไปแบบนี้ แต่สุดท้ายก็ทำได้แค่นั้นแหละ ปากก็ว่าขี้เกียจบ้างเหนื่อยบ้าง แต่พอมีเคสฉุกเฉินเข้ามาก็แทบวิ่งเท้าเปล่าไปหา ปากไม่ตรงกับใจแบบนี้เสมอ เยจินหัวเราะออกมาเพราะรู้สึกเหมือนกำลังมองดูน้องชายคนเล็กของตัวเองที่มักทำท่าทางกระจองอแงให้เห็นอยู่บ่อยครั้ง

* พาจ็อน (파전) เป็นอาหารประเภทแป้งทอดไส้ต้นหอม มีลักษณะเป็นแผ่น มักรับประทานในวันฝนตกคู่กับม๊กกอลลี

** ม๊กกอลลี (먹거리) เป็นเหล่าที่เกิดจากการนำชาวชนิตต่างๆ มาหมัก มีรสหวาน

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3W7uXDz>